

Талант — це праця, знання — це сила

універсум

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 4(163) квітень 2021 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Агробіологічній станції ЖДУ – 50!!!

Через кілька днів один з підрозділів нашого університету – науково-дослідна агробіостанція – буде святкувати своє 50-річчя. Звичайно, для студентів природничого факультету біостанція наче рідна оселя, вони там часті гості. Проте частина наших читачів, студентів інших факультетів чи інститутів, можливо, навіть і не знають про існування такого підрозділу. Тому редакція напередодні святкування вирішила поговорити з директором біостанції – Ніною Коревою.

- У травні місяці наш університет відзначає знаменну подію – 50 років науково-дослідній агробіологічній станції. Розкажіть, будь ласка, як створювалася станція. Про які важливі моменти, пов'язані з будівництвом агробіостанції, варто знати нашим читачам? Про яких людей варто пам'ятати?

- Агробіологічна станція природничого факультету Житомирського державного педагогічного інституту імені Івана Франка була заснована 10 травня 1971 року. Того року природничий факультет переїхав з міста Бердичева до Житомира.

Засновниками агробіологічної станції були: декан факультету Леонід Куркчі, доценти Гаррій Корбут та Іван Лищенко. Саме вони відшукали місце на північно-східній околиці Житомира, де і заснували навчально-дослідну базу нашого навчального закладу. Територія була непридатною для вирощування сільськогосподарських культур через заболоченість земель та дуже низьку родючість ґрунту.

Створювалася агробіологічна станція руками студентів та викладачів природничого факультету.

Вони проводили там багато часу, будуючи лабораторії, теплиці, оранжерею, геологічний та зоологічний музей, їдальню та гуртожиток. Одночасно проходили практику, проводили перші дослідження. Врешті-решт спільними зусиллями була створена справжня родзинка університету – агробіологічна станція. Першим директором агробіостанції був Євгеній Кулаков.

Рослини та тварини потребують постійного систематичного догляду, це безперервний процес. Сьогодні

працівникам агробіостанції велику допомогу в облаштуванні клумб, газонів, квітників, в підтриманні належного санітарного стану надають студенти та викладачі університету. Проводяться різні толоки та весняні акції по збереженню довкілля.

- У мене до Вас така дивна, на перший погляд, пропозиція: проведіть для наших читачів, які ніколи не були і не побувають на агробіостанції, віртуальну екскурсію. Розкажіть, що є цікавого, на що варто звернути увагу, чим Ви пишаєтесь?

- Площа агробіологічної станції складає 18,2 гектара землі, це цілий комплекс споруд та будівель, які використовуються в навчальному процесі, а саме – озеро, ліс, сад, дендропарк, ягідники, квітники, теплиці, навчальні лабораторії, конференц-зал, їдальня, лазня, навчальна пасіка та кабінет апітерапії.

Агробіологічна станція складається з кількох відділів: ботаніко-рослинницького та зоолого-тваринницького. На нашій території росте багато червонокнижних та інтродукованих рослин, які були привезені з усього світу. Багато рослин, зокрема квітів, які вирощуються на агробіостанції, використовуються для озеленення території навколо навчальних корпусів університету та гуртожитків. Тваринницький відділ представлений такими птахами та тваринами: цесарки, кінь, кури, гуси, декоративні кури бентамки.

На агробіологічній станції проводяться як практичні заняття, так і лабораторні. Також є місце для рекреації, альтанка, дитяча площадка, де діти мають можливість погратися.

- Продовжуючи попереднє питання – які цінні породи дерев та

кущів ростуть на агробіологічній станції та прикрашають її?

- Тис ягідний, модрина європейська, береза дніпровська, лимонник китайський, смереки. Також почали культивувати для вирощування на біостанції звичайну ялину, садженці якої були привезені доцентом Олександром Бореєм. Смереки колись привіз декан фізико-математичного факультету Анатолій Франовський. Багато викладачів з різних факультетів цікавляться та допомагають в озелененні агробіологічної станції.

У попередні роки викладачі природничого факультету щорічно проводили весняні толоки з висаджуванням багаторічних квітів, плодового саду. Всі, хто цікавиться рослинним світом, допомагають у створенні колекційних ділянок на біостанції.

Також варто зазначити, що у нас є колекція жоржин, кани садові, величезна кількість однорічних квітів та багаторічних – керія японська, берискет, дуже цікава рослина форчуна, блакитні ялівці.

- Агробіологічна станція – це потужна навчально-дослідна база природничого факультету. Розкажіть нам, чим саме займаються студенти на ділянках/теплицях станції? Як згодом це допоможе їм у школі?

- Ми вчимо студентів черенкуванню різних видів рослин, прищеплювати дерева. На агробіостанції постійно, особливо навесні, здійснюється багато цікавих проектів, які б зацікавили і студентів, і викладачів. Саме зараз спільно зі студентами ми здійснюємо цікавий проект – проводимо роботи по черенкуванню гортензії великоквіткової. Рослини, які вирощуються на агробіостанції,

стають експериментальною основою для написання студентами курсових та дипломних робіт.

- Наскільки відомо, у Вас на агробіостанції є апітерапія. Що це таке, яке її призначення?

- Апітерапія – це сон на вуликах, де людина під монотонне гудіння бджіл відпочиває. Для того, щоб настав ефект від такого лікування, необхідно у будиночку апітерапії перебувати протягом двох годин. На агробіологічній станції ми маємо будиночок апітерапії та чотири бджолиних сім'ї, які живуть у стаціонарних вуликах.

Під час апітерапії людина майже одразу засинає. Двохгодинний сон на вуликах замінює собою повноцінний восьмигодинний сон. З вулика чути не тільки монотонне гудіння бджіл, а й відчуються запахи вулику: віск, прополіс, мед, нектар. Вдихаючи комплекс цих ароматів, заспокоюється нервова система, вирівнюється артеріальний тиск, організм та нервова система отримують заспокійливий ефект, покращується робота дихальних та серцевих систем.

- Щоб Ви хотіли сказати колишнім, сучасним та майбутнім студентам та викладачам напередодні 50-річчя агробіостанції Житомирського державного університету?

- Звичайно, у ці складні часи, коли славетна дата 50-річчя співпала з пандемією коронавірусу, хочеться побажати усім надії на світле та хороше, здоров'я та терпіння. Хочу усіх запевнити, що справа засновників біостанції продовжується у справах сьогодення. Ми знаємо і пам'ятаємо, що душа біостанції – це студенти та викладачі.

Редакція звернулася до нинішнього декана природничого факультету за коментарем:

Руслана Романюк, декан природничого факультету, доцент, кандидат біологічних наук:

- Я навчалася на природничому факультеті з 1988 по 1993 рік. В ці роки під час польових практик ми по кілька днів перебували на агробіологічній станції. Проводили дослідження з рослинництва та фізично працювали на грядках та клумбах. Також у нас були літні будівельні загоны. На території біостанції є кухня та гуртожитки, де залишалися на ніч студенти. Пам'ятаю,

що в ті роки у відділі тваринництва були павичі, фазани, орли та лебеді. Одного з лебедів звали Василь, він був ручним, забирався до нас на кухню та просив їжу.

Раніше у нас була традиція святкувати випуск на агробіологічній станції, адже там величезна територія, є де потанцювати, поряд є озеро та кухня. А за тради-

цією у організації та проведенні випуску замість офіціантів випускникам допомагали студенти четвертого, молодшого курсу.

На даний момент на біостанції зробили геологічний майданчик та музей, проводимо різноманітні квести, літню ботанічну школу.

Ми дуже пишаємося, що у нашого факультету є така потужна база, краса нашого університету.

Юлія Поруцька, Продовження фотоспогадів на 5 стор. електронної версії газети за посиланням: <https://zu.edu.ua/universum.html>

«Спорт - це моя професія, і я не хочу, і не буду з нею закінчувати...»

Сьогодні редакції просто пощастило знайти можливість та взяти інтерв'ю у відомого боксера, студента 4-го курсу факультету фізичного виховання і спорту, гордості Житомирського державного університету імені Івана Франка, багаторазового чемпіона України, Європи та світу – Артема Мельника.

- Доброго дня, Артеме, ми дуже раді, що Ви знайшли вільний час, щоб поспілкуватися. Розкажіть, як розпочалася Ваша історія боксера, що посприяло тому, що Ви прийшли у бокс?

- У мене була мета - навчитися постояти за себе, бо кожен справжній хлопець, чоловік повинен уміти це робити, як фізично, так і ментально. А прийшов я в бокс, бо туди ходив мій найкращий друг, який мене запрошував ходити з ним разом. Я зібрався з думками і в 12 років прийшов до зали. Спочатку тренувався чисто для себе, щоб бути фізично міцним і навчитися себе захищати. Вже десь через років 3-4 у мене сформувалася мрія стати чемпіоном світу. Тоді я і почав цілеспрямовано тренуватися, по 2-3 рази на день, щоб досягти цієї мети.

- Ви вже маєте певні результати. Скільки разів на тиждень Ви займаєтесь зараз?

- Це все залежить від підготовки. Ось коли я тренувався до чемпіонату України і кубку Європи, я тренувався по 8 разів на тиждень.

- Неймовірно, це виходить, Ви тренуєтесь кожного дня, а в якийсь день і взагалі два рази.

- Я тренуюсь три дні по два рази на день і два дні по одному разу. Бувають ще тренування в суботу, але неділя завжди призначена для відпочинку.

- А як Ви відновлюєтесь після таких виснажливих тренувань?

- Головне, це збалансоване харчування і сон, який є невід'ємною частиною відновлення сил організму.

- Ось Ви говорите про збалансоване харчування. Воно чимось відрізняється від раціону простої людини, не спортсмена?

- Для спортсмена, який виступає на міжнародному рівні, потрібно постійно вести підрахунок калорій, жирів, білків та вуглеводів. Після виснажливих тренувань себе іноді доводиться змушувати поїсти. Звичайні люди хочуть - їдять, не хочуть - не їдять. Спортсмени ж для досягнення високого результату їжею не нехтують і постійно слідкують за своїм раціоном, обирають якісний білок, збалансовують жири, вуглеводи та вітаміни відповідно до своєї ваги.

- До якої вагової і вікової групи на змаганнях Ви належите?

- Вагова група 86 кілограм, а вікова «Дорослі» - це абсолютна категорія боксерів віком старше 18 років.

- Бокс - це єдиний вид спорту, яким Ви займаєтесь?

- Взагалі так, але додатково, для підтримки організму у тонусі, я займаюся в тренажерній залі, кросфітом та бігом, іноді можу пограти в баскетбол.

- Чим Ви ще захоплюєтесь окрім боксу?

- Я працюю, треную людей та дітей. До карантину було дуже багато людей і це не може не радувати. А розклад життя стандартний: робота-тренування-дім.

- Скільки у Вас груп, яка кількість людей ходить до Вас на тренування?

- У мене загальна група приблизно з 15 осіб та 10-13 осіб ходить на індивідуальні заняття.

- То Ви виховуєте маленьких чемпіонів чи вже дорослих?

- У мене більшість учнів підлітково-го віку, але приходять й маленькі дітки,

яким ми прищеплюємо любов до спорту, виховуємо в них дисциплінованість. Хочемо, щоб вони були розумними, міцними, здоровими і правильно визначали пріоритети у житті.

- Як Ви знаходите спільну мову з підлітками, адже це зробити доволі важко через їх емоційність. Чи були у Вас з ними конфліктні ситуації?

- Слава Богу, я з ними легко знаходжу контакт, хоч вчинки та поведінку декого я не можу зрозуміти. Мені легше мабуть тому, що вони свідомо приходять до мене на тренування, бо дізналися про мене у соціальних мережах або їм хтось мене порекомендував. Приходячи до мене, вони вже знають до кого прийшли і навіщо, ставлячись до мене з повагою.

- Скажіть, а хто Ваш тренер, і де Ви тренуєтесь?

- Мій тренер - В'ячеслав Гопанчук, заслужений тренер України. Тренуюсь я в дитячій юнацькій школі «Авангард», секція кикбоксингу.

- Це Ваш незмінний тренер?

- Так, він зі мною з самого початку мого шляху.

- Скільки років Ви спільно працюєте?

- Вже більше 8 років.

- У вас є друзі у боксі?

- Звичайно, практично всі мої друзі і коло моїх знайомих - це спортсмени.

- Чи були у Вас випадки, коли доводилося змагатися з другом на ринзі?

- Це було на виставочних змаганнях, де ми боролися не в повну силу, а просто через те, що це було потрібно. І вже заздалегідь домовлялися, хто цього разу перемає. Але за весь час так було раз чи два.

- Можна сказати, що ви по-дружньому піддавалися один одному?

- Можна і так сказати.

- У Вас дуже важкий та насичений графік: Ви тренуєте людей, самі регулярно виснажливо тренуєтесь, а ще й робота, дім. Як Ви все встигаєте? Чимось доводиться жертвувати?

- Так, звичайно, коли людина хоче досягти якогось результату, їй потрібно йти на якісь жертви. Найголовніший наш ресурс - безцінний час. Я часто не можу приділити увагу своїм близьким людям, не так багато часу, як хотілось б, проводжу з коханою дівчиною і найкращими друзями. Бо у них, як у мене, дуже щільний графік. І хоча я багато спілкуюся з різними людьми, але все-таки не вистачає психологічного розвантаження.

- Через такий напружений графік у Вас колись були моменти втоми, депресії?

- Депресій, як таких, у мене не було, бо я психологічно стійка людина, але було невеличке перегорання після чемпіонату світу - було дуже важко відійти. Я тоді відпочивав і місяць не тренувався. Спорт - це моя професія, і я не хочу і не буду з нею закінчувати, але бувають моменти, коли потрібно просто відпочити, бо організм потребує відпочинку через напружений графік, збори, змагання. Зараз все чудово, звикаєш до режиму і дуже цікаво знаходитися у вирі тренувань, підготовки, поїздок.

- Насолоджуєтесь на повну після жорстокого локдауну? До речі, як карантин вплинув на Вас? Ви продовжували тренуватися вдома?

- Коли був найдовший і жорсткий карантин, нам пощастило перед його

початком відбоксувати чемпіонат України. Як тільки ми повернулися, закрилися усі тренажерні зали, ТЦ і все на світі. Тоді я не тренувався майже чотири місяці. Чисто індивідуально ходив на пробіжки, тренувався з власною вагою, бо іншого варіанту не мав і виходив з того, що мав. Відновили ми свій графік тренування лише у червні, коли Верховна Рада дозволила членам збірних команд тренуватися. Тоді виникла проблема у нашому залі в «Авангарді», нам тоді допомогли друзі з тренажерної зали «Арена», де я і працюю. Завдяки ним ми отримали змогу тренуватися в шкільних умовах, за що їм величезне спасибі.

- Як Ваші рідні ставляться до Ваших занять боксом, адже це далеко не безпечний вид спорту, де можна отримати серйозні травми?

- Вони вже звикли до цього. Як не крути, травми - це невід'ємна частина спорту, як би це сумно не звучало. Слава Богу, у мене не було серйозних травм, були лише маленькі - синці, подряпини, розтягнення. Мої рідні та близькі підтримують і мотивують мене ставати кращим.

- Вам пощастило з підтримкою, бо є випадки, коли батьки через надмірну опіку не дають своїм дітям розвиватися.

- Так, є таке. Я щиро бажаю таким батькам змінити свої погляди і дати дитині

Європи.

- Чим зазвичай нагороджують на змаганнях?

- Все залежить від самого заходу на міжнародних змаганнях. Це - кубок, медаль, грамота. На чемпіонатах Європи, світу та кубках світу вже є фінансова винагорода.

- А чи були у Вас за час кар'єри поразки?

- Перейшовши в абсолютну вагову категорію, я зайняв друге місце на Кубку Світу через те, що отримав травми і на фінальний бій мені не вистачило здоров'я для перемоги. Потім я поїхав на чемпіонат світу серед дорослих, провів три поєдинки і у півфіналі програв спортсмену з Росії, причому програв був спірним. Але, напевно, так мало статися.

- Як поразки вплинули на Вас?

- Ці поразки зробили «переворот» у моїй голові і підштовхнули на думки - чи це дійсно те, що мені потрібно? Чому у мене не вийшло? Чи варто цим займатися далі і витратити стільки часу? Ти стільки часу витрачаєш на тренування, а омріяного результату немає. Але, переборовши себе і згадавши, що є мрія та мета, я взяв себе в руки і ще більше почав тренуватися. Тоді і відбувся злет моєї кар'єри. Після кожної поразки я згадував, що Божі плани завжди кращі за наші і все, що відбувається, не просто так, і у подальшому на мене чекає лише краще.

Після падіння я завжди отримував досвід, який ні за які гроші не купиш.

Після цього я зрозумів, що змагатися серед дорослих набагато цікавіше, яскравіше і престижніше. Там проти тебе виходять боксери, які на рингу вже по 15-20 років. Коли ти їх перемагаєш, то твій статус спортсмена значно підвищується, а тренери збірної до тебе ставляться з більшою повагою.

- Чим Вам найбільше подобається бокс?

- Мені найбільше подобається те, що у жорсткому чоловічому спорті потрібно доbitися і заслужити поваги до себе. А після цього ти ще більше переконаєшся у тому, що публіка

пам'ятає виключно чемпіонів. Цікавим для публіки ти будеш лише тоді, коли будеш на п'єдесталі.

- Виходить, що Ви зламали стереотип: якщо ти молодий, то це автоматично означає, що ти слабший і не вистойш проти боксерів, які на рингу вже не один десяток років.

- Так, Ви праві. Окрім того, маю ще й таку замолоду зовнішність. По очам суперників часто бачу впевненість, що проти них «цей підліток» довго не вистойть та їх чекає легка перемога.

Але в цьому і є їх помилка: вони сприймають мою зовнішність та роблять хибний висновок. А в результаті ми перемагаємо.

- Виходячи з Вашого досвіду, представники якої країни є найсильнішими суперниками?

- Як не крути, це росіяни.

- Який був найсильніший суперник, але Ви його перемогли?

- Це був мавританець на кубку світу у 2019 році. Це був дуже сильний суперник, виступав на змаганнях більше 10 років, був чемпіоном

світу у 2010 році, бронзовим призером всесвітніх ігор 2013 року. Був дуже важкий бій і тільки з Божою допомогою я на останніх секундах переміг.

- А чи не було у Вас конфліктів з боксерами, які не вірили у свою поразку?

- Ні, такого не було. Розсудливі люди все розуміють. І хету поза межами рингу у мій бік не було.

- Скільки у Вашому арсеналі медалей, кубків та титулів?

- Медалей дуже багато, скільки їх я вже й не знаю. Кубків десь 15-20. Я переміг у юніорах чемпіонат світу та чемпіонат Європи, у категорії дорослі я отримав друге місце на кубку світу, третє місце на чемпіонаті світу та перше місце на кубку Європи.

- За Вашими плечима великий і успішний шлях.

- Це лише початок, у мене великі плани.

- Хто фінансує Ваші витрати на змаганнях чи це лягає на Ваші плечі?

- Ні, я, слава Богу, я не займаюся грошима. Цим повністю займається тренер. Знаю, що частково гроші дає обласна чи міська рада, спортшкола та різноманітні організації. За це я дуже вдячний своєму тренерові, бо це просто колосальні кошти. Саме їх брак і не дає розвиватися перспективним спортсменам, що доволі часто можна зустріти.

- Як Ви вважаєте, у чому секрет Вашого успіху?

- Я переконаний, що, в першу чергу, це віра у Бога, віра у себе, повна віддача улюбленій справі, величезна праця і люди, які мене підтримують і люблять. Все це створює непереможний механізм.

- У вас є кумири чи приклади для наслідування?

- Кумирів я не маю, а прикладом для мене, у першу чергу, є мої батьки. Мені подобається багато боксерів. У одного мені подобається техніка, у другого - поведінка, у третього - подача, у іншого - емоції. Все залежить від власної індивідуальності. Виділяти когось окремо не буду, бо не хочу нікого пропустити. Але з впевненістю можу сказати, що мені подобається дух нашої нації, дух і сила наших спортсменів, бо наша нація дуже сильна, це у нас закладено в ДНК. Мене шалено надихають здобутки наших співвітчизників від поета до космонавта.

- З ким із відомих боксерів чи тренерів Ви вже бачилися?

- Кілька наших іменитих боксерів - Жана Баланюка, Ольгу Харлан.

- Чим Ви ще захоплюєтесь, окрім спорту?

- Мені подобається психологія, люблю читати, допомагати людям, ну і відпочивати, звісно. Намагаюся витратити свій вільний час максимально з користю.

- Завдяки Вам ми стільки цікаво дізналися про світ боксу і про всі тонкощі шляху чемпіона до мети. Наостанок хотілося б, щоб Ви дали кілька порад молодим спортсменам.

- Більше часу проводьте в залі, завжди вірте в себе, не дивлячись на обставини, ставте собі мету і впевнено йдіть до неї. Вірте і плідно працюйте.

Єлизавета Павлушина

Інтелектуальна гордість ЖДУ та України.

Частина 1

Квітень місяць був надзвичайно багатий на перемоги молоді різних інститутів/факультетів та спеціальностей у Всеукраїнських конкурсах студентських наукових робіт з різних галузей знань та спеціальностей. Редакція вирішила не тільки оприлюднити імена та прізвища переможців (це з успіхом зробив науковий відділ на нашій прес-службі), а й поспілкуватися з ними. Станом на день виходу газети ще не вся інформація про переможців надійшла до наукового відділу, тому у наступному номері редакція продовжить знайомство з кращими з кращих. Студенти достойні того. Ми поставили переможцям кілька запитань, щоб ви, шановні читачі, кращі познайомилися з ними, краще розуміли їх. Бо вони – майбутнє нашого університету та нашої держави. Читайте, знайомтеся, відчувайте гордість за них.

Слава Україні!

1. Коли Ви вперше відчули бажання займатися наукою?
2. Чому обрали саме цю тему?
3. Ваша співпраця з науковим керівником це випадковість чи свідомий вибір?

- 4.3 чим асоціювався у Вас процес захисту Вашої наукової роботи?
5. Чи пов'язуєте Ви своє подальше життя з наукою?
6. Ким бачите себе у майбутньому?

О л ь г а Сударик, студентка 42 групи спеціальності «Початкова освіта» ННІ педагогіки, науковий керівник – кандидат педагогічних наук Інна Коновальчук, тема дослідження «Проектні технології формування соціаль-

ної компетентності учнів початкової школи», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Початкова освіта» - III місце. Захист відбувся у Вінницькому державному педагогічному університеті імені Михайла Коцюбинського.

1. Ще зі школи я завжди любила писати всілякі статті, твори з літератури, з мови, завжди любила філологію. Участь у конкурсі – мій перший досвід. До цього я ще не брала участі у Всеукраїнських конкурсах, але завжди мала бажання, проявляла ініціативу, із задоволенням писала курсові роботи, подобалося знаходити нові вирішення проблем. Це все мені якось легко давалося. А науковий керівник завжди мене підтримував.

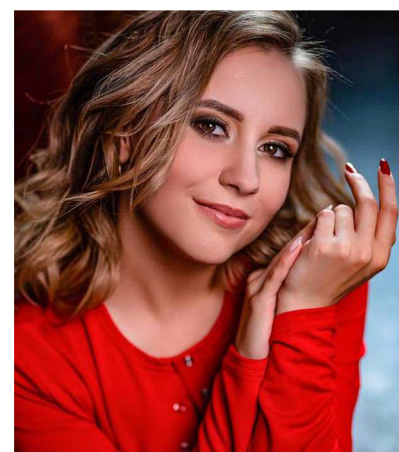
2. Проектна діяльність зацікавила мене тому, що це – колективна робота, діти активно взаємодіють між собою як у мікрогрупах, так і у межах класу. Я орієнтуюсь на початкову школу. Це можуть бути різні проекти з різних предметів – і математики, і мови, і читання. Навіть можна інтегрувати декілька предметів.

3. Свідомий вибір, взаємна симпатія. Ми знайшли якось спільну мову, вона завжди мені допомагала. І ми, нібито, і по темпераменту достатньо близькі. Вперше я з нею пересікла ще на молодших курсах – вона читала у нас «Педагогічну майстерність», вела практику, керувала моєю курсовою роботою.

4. Я дуже довго чекала на виступ, бо була останньою у списку, вісімнадцятою. Я чекала практично цілий день, щоб виступити. Для мене це був вибух – потрібно було показати усе найкраще у самий останній момент, коли усі вже втомилися.

5. Я б хотіла працювати у школі. Можливо, не в початкових класах, а далі. Тобто, щось пов'язане з дітьми, можливо – вести якісь гуртки, займатися далі науковою діяльністю. Це може бути робота вчителем-методистом.

6. Буквально сьогодні на занятті з методики англійської мови ми обговорювали це питання. Я б хотіла стати репетитором з англійської мови, ще з цим предметом пов'язати своє життя, з дітьми, займатися гуртковою діяльністю, а можливо – завуч. Десь так я бачу свої перспективи.

Діна Дударчик, магістрантка 24 групи спеціальності «Освітні педагогічні науки» ННІ педагогіки заочної форми навчання, науковий керівник – кандидат педагогічних наук Наталія Мирончук, тема дослідження «Реалізація потреби соціальної комунікації дорослої людини засобами танцювальних клубів», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Освітні, педагогічні науки» - III місце. Захист відбувся у Криворізькому державному педагогічному університеті.

1. Це моя друга освіта. За першою освітою я також закінчила магістратуру у нашому університеті за спеціальністю «Музичне мистецтво». Коли я прийшла на перший курс бакалаврату, одна з викладачок кафедри музичного мистецтва долучила мене до наукового студентського гуртка. І ось з того часу у мене з'явився інтерес до наукової діяльності.

2. Насамперед, через те, що моя спеціальність «Освітні педагогічні науки» передбачає роботу саме з дорослими людьми, людьми, які вже завершили навчання та працюють. По-друге, ця проблема є актуальною, дозволяю дорослим практично ніхто не цікавиться та не досліджує. Зважаючи на те, ми аналізували потреби дорослих локально, на базі танцювального клубу – громадської організації «Клуб класичного та

історичного танцю» нашого міста,

3. Це 100% не випадковість. Ще із самого початку мого навчання у магістратурі у нас відбувся такий певний контакт. Недаремно я обрала її як свого наукового керівника, з яким ми готуємо дипломну роботу. Мені дуже комфортно з нею працювати. Ми працювали спільно минулого року, цього року працюємо, тому мій керівник і запропонував взяти участь у конкурсі.

4. (після тривалого мовчання.) Хочу згадати свій стан... Під час захисту у мене була єдина думка – щоб я встигла по часу. Це був певний спринт, забіг – тобі потрібно вписатися у певні часові рамки – до 10 хвилин, усе сказати, нічого не забути. Окрім того – відповіді на запитання журі. А час обмежувався.

5. В перспективі – можливо. Я думаю, що наука не покине мене, а я науку. Не буду поки забігати наперед. Хочу закінчити магістратуру.

6. Якщо я обрала таку професію – робота з дорослими людьми, зі студентами, то мені хотілося б пов'язати з першою моєю спеціальністю (музичне мистецтво), можливо, об'єднати їх. Тому, хотілося б займатися викладацькою діяльністю.

Максим Журавський, студент 43 групи спеціальності

«Психологія» соціально-психологічного факультету, науковий керівник – кандидат психологічних наук Ольга Савиченко, тема дослідження «Особливості стресостійкості юнаків з різним релігійним досвідом», переможець Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Загальна та соціальна психологія» - II місце. Захист відбувся у Херсонському державному університеті.

1. Мені завжди була цікава тема мого дослідження. Сформульована вона була у 2018 році, як

раз розпочинався 2 курс. Ми тоді сформулювали її з науковим керівником.

2. Я з дитинства виховувався в католицизмі. І мені було цікаво як це відбувається у православних та протестантів. Тому порівнювались три гілки християнства. Вийшло, що протестанти більш стресостійкі. Вони більш свідомо ставляться до релігії. Ми в загальному порівнювали релігійний досвід до 3-х років в релігійній спільноті і більше 3-х років. Різні були чинники: хтось в одній ситуації був стресостійкіший, хтось в іншій. Все дуже індивідуально. Але протестанти давали більш чіткіші відповіді по опитувальниках, тому що вони більш свідомо це приймають.

3. Ви знаєте, я не вірю у випадковість, що щось відбувається просто так. Вона читала у мене дисципліну на першому чи другому курсі. Вона мені сподобалась як людина, і коли прийшла пора вибирати наукового керівника, то якось так воно і вийшло.

4. Перше, що приходить мені у голову – це успіх. Проте саме під час захисту я відчував себе як колардський жук на картоплі, коли розумієш, що тема не досліджена на теренах України та Польщі, бо я польською літературою користувався. І постійно залазиш, шукаєш, перекладаєш з англійської та польської мов... Відчував себе як колардський жук.

5. Думаю, що так. Мені це подобається. Можна у різних напрямках це питання досліджувати, потім перейти на сім'ї, а не тільки на юнаків.

6. Ким я зараз і працюю – сімейним психологом.

Анастасія Зайчук, студентка 13 групи спеціальності «Готельно-ресторанна справа» соціально-психологічного факультету, науковий керівник – кандидат економічних наук Світлана

Павлова, тема дослідження «Оцінка ефективності франчайзенгу у готельному бізнесі», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Економіка бізнесу» - III місце. Захист відбувся у Поліському національному університеті (м. Житомир).

1. Зовсім нещодавно я почала вірити у свої сили, коли до мене прийшла пропозиція, коли я побачила оголошення щодо розробки наукової роботи, і я вирішила спробувати. Чому б і ні?

2. Поясню одразу для Ваших читачів: франчайзенг – це коли крупна фірма дає дозвіл меншим фірмам використовувати її бренд для своєї діяльності і дає їм можливість процвітати. Мені здається, що дана тема є актуальною і не дуже розвинутою в Україні. Тому я вирішила займатися цим. У майбутньому я думаю її розвивати.

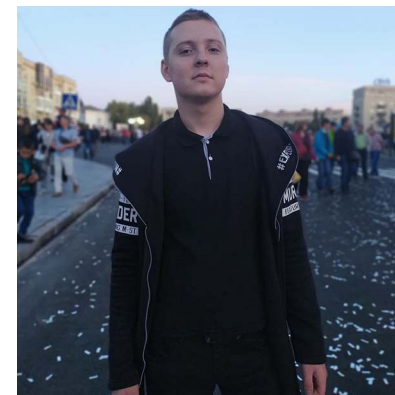
3. Це наш спільний свідомий вибір. Вона є моїм куратором групи. І я вирішила бути разом з нею, щоб вона тримала під контролем мою наукову роботу. Я з нею неодноразово радилась, вона мені допомагала.

4. Мені було дуже незвично. Такий досвід у мене вперше. Я дуже хвилювалась, хотіла якнайкраще представити свою наукову роботу. В цілому, мені усе сподобалось, хоча це дійсно – приємна важка праця.

5. Я вважаю, що наукову роботу я буду розвивати, працювати над темою, представляти свої нові наукові роботи. Я не буду зупинятися.

6. Я ще не замислювалась над цим. Можливо, буду мати власний бізнес у сфері готельного бізнесу чи у сфері ресторанного бізнесу.

Ярослав Махенько, студент 43 групи спеціальності «Середня освіта (Інформатика)» фізико-математичного факультету, науковий керівник – кандидат педагогічних наук Олександр Кривонос, тема дослідження «Створення WEB-орієнтованого додатку для обліку виконаних робіт засобами FLASK», переможець Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Інформаційно-комунікаційні технології в освіті» - III місце. Захист відбувся у

Мелітопольському державному педагогічному університеті імені Богдана Хмельницького.

1. Займатися наукою - не використовую такий термін. Я роблю те, що мені подобається. Мені подобається WEB-програмування. В першу чергу, я хочу дізнатися для себе щось нове. Ще на першому курсі я дізнався, що таке програмування і захотів цим займатися.

2. Це була тема моєї курсової роботи. Думав, що буде як то буває зазвичай - зробив, здав, забув, але пішло далі. Це була моя перша робота, я навчався і знайомився з WEB-програмуванням. Захистивши свою курсову роботу, я зрозумів, що це може розвинути у щось більше, і вирішив не стояти на місці. Зараз цей сервіс працює в університеті і ним користуються.

3. Так, це був свідомий вибір. Зі своїм керівником я познайомився ще на першому курсі, він був одним з моїх перших викладачів. Саме завдяки йому я дізнався про мову програмування C++ та набув базових навичок, після чого захотілося дізнаватися більше, і я перейшов до наступної мови програмування – Python, а згодом і до розробки веб-додатків на цій мові. Він зробив багато правок у мої проекти і пропонував нові ідеї. Я до нього прислухаюсь, і тому обрав його своїм науковим керівником.

4. Захист відбувався онлайн, тривав більше 5 годин, другий тур - 30 учасників. Було дуже цікаво спостерігати за проектами інших учасників, адже це все нові знання для мене. Навіть не знаю, з чим можна порівняти сам захист, адже я знав, що потрібно підготуватися, показати, дати відповіді.

5. Мені подобається програмувати, подобається писати коди, подобається придумувати щось нове і бачити, що це потрібно іншим, що цим користуються. Так що однозначно - так.

6. BackEnd програмістом, це мені подобається, я цим займаюсь.

Андрій Близнюк
Наталія Ніколайчук

Продовження на 6 стор. електронної версії газети за посиланням: <https://zu.edu.ua/universum.html>

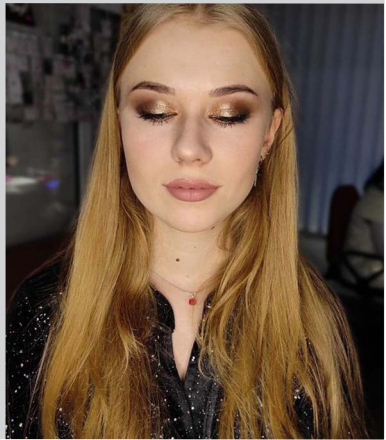
Мохамед Ахмед
Про себе: студент групи 226д-Софк факультету фізичного виховання і спорту.
Під час карантину я дізнався багато нового про різні предмети, прочитав багато різних книг з різних галузей, психології, астрономії, спорту та інших предметів, що відкрило мій розум до нового цілого світу, повного знань та цінної інформації.
Я займаюся різними видами спорту – ушу, тхеквондо, брейк-данс. Нещодавно я об'єднав їх в одному виді спорту – фрістайлі. Цей вид спорту дає мені можливість вільно виконувати багато важких фізичних елементів, робить мене здоровим та сприяє підтримувати форму.

Дар'я Семенюк
Про себе: студентка групи 226д-почат ННІ педагогіки
У мене є хобі – вишивання бісером. Цим заняттям я займаюся вже цілих 5 років.
Вишивання – чудовий спосіб згаяти час та заспокоїти нерви. Роботи в результаті виходять дуже красиві та яскраві. Вражає різноманітність картин: їх розміри, кольорова гама на будь-який смак. Використовую в роботі виключно відбірний бісер – чеський.
Переконана, що картина, вишита бісером – гарний подарунок для кожного.

Катерина Писаренко
Про себе: студентка 1 курсу історичного факультету, навчаюсь за спеціальністю «Право».
Моє хобі – це макіяж, тому під час карантину я часто фарбувала моделей. Мені подобається робити дівчат красивими та щасливими.

Анна Філімончук
Про себе: Вітаю, я – студентка групи 16Бд-сценм ННІ педагогіки.
Пишу вірші
Понура картина
Сіре місто, цей бетонний привид.
Хотілось би, щоб це був лише сон,
Та цей різкий, ядучий чад бензину
Реально взяв легені у полон.

Відриваю погляд від асфальту
Й ним ловлю понурих сто створінь,
Може їх тут навіть іще більше –
Та нема бажання всіх лічити.

А як ненароком погляд котрийсь зловиш,
Він як Горгони злої взір –
Миттю тебе в камінь перетворить
І будеш як і всі – сумний, пустий.

Так страшно! Краще очі я заплюшу,
Руками затулю і піду навмання,
Ноги переставляти буду обережно,
В цій сірій масі пустого існування.

Та в темноті, немов на самоті,
Так гупо й страшно... Краще вверх дивитись!
Всі ми ходим по бетонному багні,
Та деякі вміють бачити зірки!

Світлана Савенко
Про себе: Я – студентка групи 13Бд_СОукр ННІ філології та журналістики.
Мене звати Світлана. Ще до зимових канікул я захоплювалась написанням віршів, але саме під час відпочинку, коли у мене з'явилося більше вільного часу, я вирішила його витратити на розвиток свого хобі. Майже кожного дня я практикувала написання віршів, підбирала рими до відповідних слів, обмінювалась досвідом зі знайомими поетами.
Мій стиль написання – «романтизм». Частіше всього я пишу від першої особи, чим викликаю багато запитань з приводу особистого життя, тому що я дійсно проживаю всю історію подій, ніби власну.
Протягом канікул я створила декілька нових віршів, поповнивши свою збірку. Ось один з них:

Вона дивилася в вікно,
В очах її була печаль
Не так давно це все було
Тепер душа її – кришталь
Ніхто не в змозі зрозуміть,
Що сталося в її житті
Та все ж потрібно так зуміти
Цю таємницю зберегти
Скажи мені, мені скажи
Чому душа твоя болять?
Чекай, так швидко не біжи
Чому в очах сльоза бринить?..
Та з вигляду вона мовчить,
Нікому більш не довіряє,
Але так сильно вся тремтить
Вона одного лиш не знає,
Що поруч є така людина,
Яка життя віддасть за те
Аби вона була щаслива,
Аби у неї було все.

Марина Лозко
Про себе: я – студентка 1 курсу ННІ філології та журналістики.
Головне моє захоплення – написання віршів та художніх текстів. Ще в дитинства у мене з'явилося негасиме бажання подарувати світові щось особливе. Те, що зможе надихати та дарувати незабутні емоції оточуючим. Цим особистим дарунком стала моя поезія, яка змушує замислитись та дарує читачам відчуття легкої насолоди.
У шкільні часи, я часто виступала на сцені та зачитувала свої вірші перед великою публікою. Це хобі стало невід'ємною частиною мого повсякденного життя та поштовхом до появи нових цілей.

Казка про жадібного царевича
Прочитаю я вам казку
Про царевича й царя,
Що жили в багатстві довго,
Не вітали люд здавна.
Вирішив одного разу
В світ царевич змандрувати,
Величавий скарб пізнати.
Чув про нього він від батька,
Батько був у нього знатний,
Все про золото він знав,
Й дуже його цінував.
Та була одна проблема,
Скарб знаходився в Голлема,
Видатного короля.
Й там перебував здавна.
Цей король був справедливий,
Щедрий, добрий, вимогливий.
Він нужденним на потреби
Завжди гроші віддавав
І про це не жалкував.
Він найбільше цінував
Зорі, сонце, небокрай
Людей добрих, щирих, чесних
І також любив свій край.
Не потрібні йому гроші,
Він вважав, що це є зло,
Гроші щастя не приносять,
Тільки напастять добро.
Мав він дочку незвичайну,
Неймовірної краси.
Розумну, милу і яскраву,

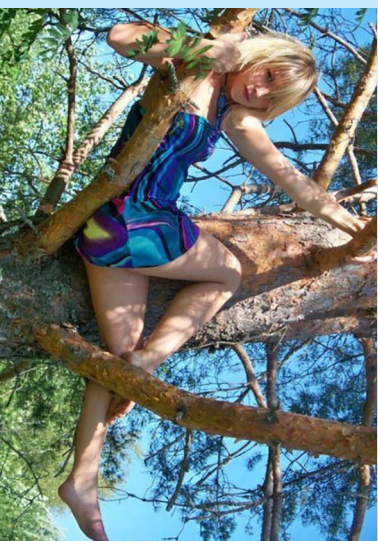
Як в траві крапля роси.
Тож царевич, усміхнувшись,
Осідлав свого коня
Й вирушив у путь-дорогу
За скарбами короля.
Довго їхав він чи трохи,
Цього вже не знаю я
Та помітив башти замку
Наш царевич із здаля.
Ось вже й замок королівський
Розпахнув свої врата
І у гості запросили
Чужинця – мандрівника.
Пригощала свого гостя
Королівська вся сім'я
Й розпитали мимоволі
Звідки він у їх краях
А царевич знай торочить,
Що з далеких він країв
І мандрує все по світу
Задля пошуку скарбів.
Бо скарби – це є багатство,
З ним купити зможеш все.
Золота блиск, діамантів
Він цінує над усе.

Продовження на 5 стор.
електронної версії газети за
посиланням: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Весна: незабаром

У ЛІСАХ

НА ДЕРЕВАХ

НА ГОРОДАХ

За матеріалами Інтернету

Агробіологічній станції ЖДУ – 50!!!

Марина Лозко

Початок на 4 стор.

Казка про жадібного царевича

А дівчина йому й каже:
«З Вами тут не згодна я,
Не золото, не діаманти,
Справжній скарб – людське життя!
А також знання, в них – сила!
З ними людство все живе,
Бо без знань, ба навіть хліба
Не здобути для себе!»
Та царевич на своєму
Про багатство все стояв,
Й ні про що інше на світі
Згадувати не бажав.
На наступний день царевич
Прокинувся весь у поту.
Знає тепер якась хвороба
Поселилась у йому.
Став на допомогу звати
Тут він дочку короля,
Щоб недугу подолати
Та йому допомогла.
Прийшла дівчина й сказала:
«Цю недугу знаю я».
І пішла робити ліки
З усілякого зілля.

А царевич вже тим часом
Зовсім від хвороби здав,
Не міг їсти, пити й спати
Й для спасіння все б віддав.
Аж тут дівчина приносить
Юнаку відвар із трав,
Й золото і діаманти
Ті, що він весь час бажав.
Все розклала по порядку
І сказала йому так:
«Трави ці ростуть у лісі,
А ще в полі деінде,
Та щоб з них зробити ліки,
Треба знати про них все.
Обирай тепер, що хочеш
Зараз собі взяти ти,
Золото чи бриланти
Або ж ліки ці прості».
Звісно ж, вибрав юнак ліки,
Бо життя в нього одне,
А золото й діаманти
То є діло наживне!
Наш царевич вже одужав,
Й попросив у короля
Руку й серце його дочки,
Щоб прожити все життя
В мирі, злагоді й любові,
Адже в цьому – сенс життя!

ЖАРТИ

Соціальні мережі чимось нагадують Стародавній Єгипет. Усі пишуть на стінах та вклоняються кішкам.

Прошу не додавати цей рік до мого віку. Я ним майже не користувалась!

- Пані... Ви мені сьогодні вночі приснилися...
- Ну то й що?
- Чого Ви тільки там не виробляли!... Вам має бути соромно!...

Зиму перезимували, залишилось перезимувати весну!

Прикмета: Якщо після двох холодних, снігових та дощових днів раптово потепліло, світить яскраве сонечко та на вулиці тепло – настав робочий понеділок.

Пояснювальна: Ми, студенти 4-го курсу прогуляли лекцію з «Основ релігії». Причина: біс попутав

Оголошення: У продаж поступала книга-фентезі «Як золота медаль та червоний диплом допоможуть у житті»

Основне жіноче правило: Є чоловік – крути чоловіком! Немає чоловіка – крути чоловіками! Немає чоловіків – крути обруч!

- Що таке техніка безпеки – наука чи мистецтво?
- Це релігія, у яку можна не вірити, проте обряди необхідно виконувати.

Шоколадний батончик, що випадково впав у воду, викликав паніку у басейні.

- Скажи чесно, ти верстальник?
- Так.
- Тоді наверстай мені втрачене!

Інтелектуальна гордість ЖДУ та України.

Частина 2

Початок на 3 стор.
Анна Войналович, студентка 43 групи спеціальності «Середня освіта (Українська мова і література)» ННІ філології та журналістики, науковий керівник – кандидат філологічних наук Наталія Дяченко, тема дослідження «Політичний тролінг: комунікативний потенціал та засоби вербалізації», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Українська мова, література (з методикою їх ви-

кладання)» - III місце. Захист відбувся у Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова (м. Київ).

1. Ще на другому курсі, коли я працювала над курсовою роботою, мене запитала науковий керівник: «Чи не думаю я продовжувати тему курсової і писати дипломну роботу?». Я подумала та погодилась писати дипломну з української мови. Ми спільно обрали тему, я і почала працювати.

2. Ми обрали цю тему через те, що такого до нас ще ніхто не робив. Цікаво спостерігати за комунікативною поведінкою сучасних політиків і дивитися, які вони стратегії використовують у мовленні, як тролінг реалізується у їхньому мовленні. Наша робота базувалась на мовленні Уляни Супрун, бо вона перша використовувала тролінг не з метою вербальної агресії, а з метою деміфологізації фейків, неправдивих діагнозів, недієвих ліків тощо.

3. На другому курсі, коли ми мали писати курсові, нам дали список наукових керівників. Серед них я собі обрала Наталію Дяченко і так почалась наша співпраця.

4. Неповторні емоції. Для мене це дуже великий досвід – брати участь у конкурсі такого рівня, захищати свою наукову роботу, відстоювати свій університет та своє місто на всеукраїнському конкурсі. Я вдячна, що мені життя дало таку можливість.

5. Так, я планую вступати до магістратури, продовжувати свою роботу з цієї теми, розвивати її, використовувати інші методи дослідження, досліджувати інших політиків.

6. Якщо чесно, то я навіть не знаю, ким я себе бачу в майбутньому.

Світлана Кратюк, магістрантка 12 групи спеціальності «Середня освіта (Українська мова і література)» ННІ філології та журналістики, науковий керівник – доктор педагогічних наук Оксана Кучерук, тема дослідження «Формування мовної особистості учня в процесі навчання української мови з використанням довідкових медіаресурсів (10-11 класи)», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціаль-

ності «Українська мова, література (з методикою їх викладання)» - II місце. Захист відбувся у Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова (м. Київ).

1. Бажання займатися наукою у мене з'явилося ще у школі, з 9 класу. Тоді я почала писати свої перші наукові роботи у Малій Академії Наук. Досліджувала тему «Шевченко та його жіночі образи», згодом простежувала Біблію. З цієї темою дійшла до обласного етапу. В університеті пані Оксана Кучерук запропонувала мені спробувати написати наукову роботу. Звісно, я погодилась. Спочатку я зробила її у форматі курсової роботи. Мій керівник прочитала роботу, знайшла дуже багато помилок, підказала що робити і таким чином склалася моя наукова робота.

2. Це було очевидно тому, що на захист диплому на 4 курсі я зробила відео-словник фразеологізмів. Тому ми взяли його за основу, додавши методiku та завдання. У мене були компетентнісно-орієнтовані завдання до нього, їх апробація в школі та на особистісних заняттях з учнями.

3. На 4 курсі, коли писала наукову роботу, у мене був вибір керівника: або Шевцова, або Кучерук. У пані Оксани було одне вакантне місце. Я розуміла, що коли у керівника декілька дипломників, які пишуть наукові роботи, він не зможе якісно приділити час кожному з них, а мені не хотілось бути 10-ою чи 11-ою, тому я вирішила піти до Кучерук. Хоча вона була дуже зайнята, проте була дуже уважна, навіть прискіплива, завжди хотіла, щоб все було правильно, щоб не можна було зробити зауваження, щоб все було ідеально. Мені було важко, бо я не

звикла до такого контролю, але згодом була щиро вдячна за таку увагу.

4. Можливо, якби захист відбувався очно, в аудиторії, а не дистанційно, я щось відчула б. Відчула б атмосферу, конкуренцію, а під час дистанційного захисту думки були про одне: «Господи, хоча б був інтернет і все було б добре». У багатьох були перебої з інтернетом, а мені хотілося просто показати свої напрацювання, щоб мене побачили, почули все так, як я собі це уявляла. Звичайно, коли почала відповідати, відчувала відповідальність не тільки за себе, а й за керівника, за університет.

5. Думаю, так. Я розумію, що для того, щоб мене сприймали, для подальших звершень, для здійснення мрій та бажань, мені потрібно бути науковцем. Без наукової бази, на одній практиці далеко не зайдеш. Повністю присвячувати себе науці я не збираюсь, бо дуже люблю дітей та спілкування з людьми, подобається сам процес навчання, подобається бачити результати своїх учнів. Коли вони приходять і говорять, що за контрольну отримали 10 чи 11 балів, а місяць тому мали лише 6 чи 7 балів, це просто надихає та окрилює.

6. Моя мрія – відкрити власну приватну школу, підібрати персонал, втілити свою методику освіти, свої акценти та підходи. Я просто розумію, що для того, щоб здійснити цю мету, мені потрібно бути не тільки практиком, а ще й мати наукові знання. Тому себе я бачу трішки науковцем, який створює новий продукт, новий підхід у викладанні. Хотілося б бачити себе десь на хорошій посаді, на якій можна було б змінити систему освіти не тільки в школах, а й в університеті.

Я просто безмежно вдячна моему науковому керівникові, що вона є, що вона допомагає мені іти до моєї мети.

Олександра Голько, студентка 41 групи спеціальності «Журналістика» ННІ філології та журналістики, науковий керівник – кандидат філологічних наук Валерій Башманівський, тема дослідження «2D анімація як компонент сучасної реклами в Україні», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з галузі знань «Журналістика» - III місце. Захист відбувся у Дніпровському національному університеті імені Олеся Гончара

1. Вже з перших курсів в університеті було цікаво спробувати свої сили, написавши курсову – вважаєте, перше справжнє наукове дослідження. У школі такої можливості не було за браком часу. Було багато абсолютно різних предметів, кожному з яких необхідно приділити увагу. Зосередитися на одному – майже неможливо. А в університеті з'явилася можливість вивчати те, що справді цікаво.

2. Анімація – це магія. Інакше не можливо назвати те, що дає тобі можливість оживити динозаврів і полетіти у космос. Все, про що ти подумав, можна візуалізувати і змусити рухатися. Я вже мала певний досвід роботи у спеціалізованих програмах, створюючи короткі ролики із використанням 2D анімації. Остання створюється швидше і легше, ніж 3D. Окрім цього, я цікавилася рекламною сферою. Тому подумала, що цікаво було б вивчити, як використовують 2D анімацію у рекламі, а користуючись нагодою – і самій створити анімаційні ролики. Випробувати себе як науковця і як фахівця одночасно.

3. Свідомий вибір, звичайно. Валерій Башманівський – спеціаліст у рекламній сфері. Під його керівництвом мені вдалося зробити багато більше, ніж я сподівалася. У ході роботи ми весь час спілкувалися, я неодноразово зверталася за порадою, стосовно текстової чи практичної частини дослідження. І мій керівник щоразу допомагав реалізувати мої ідеї, якими б складними вони не здавалися спочатку. Я йому справді щиро вдячна.

4. Захист асоціюється, думаю, з цікавістю та хвилюванням, але у цьому немає нічого дивного. Цікаво презентувати своє дослідження людям, які цінують кропітку роботу інших. Цікаво поділитися новими ідеями і послухати іншу думку стосовно напрацювань. Водночас, відчуваєш звичайне людське хвилювання під час виступу. Як фахівці сприймуть твої ідеї? Але, насправді, кожне нове слово в науці – це вже маленька перемога. Тому немає причин хвилюватися.

5. Напевне, що так. Можливо, спробую взяти участь у схожих заходах в майбутньому. Головне, аби тема мені справді подобалася. Тоді не важливо, наскільки складною за структурою буде робота: для мене вона буде приємною, у першу чергу.

6. Складне запитання. Не люблю планувати життя заздалегідь на кілька років вперед. Поки, думаю, продовжу навчання у магістратурі. А далі – не знаю, що цікавого для мене готує життя. Але якщо це справді щось цікаве – я його зустрічатииму із радістю.

Богдан Дрозд, магістрант 13 групи спеціальності «Філософія» історичного факультету, науковий керівник – кандидат філософських наук Ірина Вітюк, тема дослідження «Трансгресія добра і зла в героїчних образах епохи постіндустріалізму: на прикладі героїв-трікстерів сучасного

популярного кіно», переможець Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Філософія» - III місце. Захист відбувся у Житомирському державному університеті імені Івана Франка.

1. Реально та ґрунтовно займатися науковою діяльністю я вирішив з початку цього року. Саме тому я й пішов на спеціальність «Філософія», бо вона мені дуже подобається. Це саме той напрямок, який мені цікавий, в якому я можу роз-

виватися і розвивати інших.

2. Тема є досить актуальною. Головна ідея полягає у тому, що через міфологічні образи, що втілюються в сучасному кіно, а саме кіно із супергеройським напрямом, у різних фільмах з Marvel, DC, показують якраз сприйняття людьми самих себе і сприйняття оточуючого світу саме через ці образи. Саме завдяки цьому подібне кіно є популярним, саме тому ці образи так привертають увагу людей. Саме тому, що я побачив зміни в образах героїв, я й вирішив дослідити цей аспект, чому так відбувається. В своїй роботі я розкрив цю проблему, але є ще багато чого досліджувати у цій темі, і я буду надалі цим займатися.

3. Випадковість.

4. Найперше, що спадає мені на думку, це як я захищав свою роботу. Нам давали обмежену кількість часу і мені не вистачило часу, щоб презентувати повністю свою роботу.

5. Звичайно. Я обрав таку тему, яка буде популярна ще мінімум років 100. І тема, яку можна розглядати кожен раз з нового аспекту, досліджувати як змінюються образи героїв з роками, відбуваються трансформації, через які ми зможемо спостерігати зміни суспільства, його розвиток, еволюцію чи деградацію.

6. Тяжко відповісти в 22 роки, ким я себе бачу в майбутньому. Життя непередбачуване і все може змінитися просто за секунду. Можу лише сказати, ЯКИМ я хочу бачити себе в майбутньому. Хочу бачити людину, яка досягне певного успіху в своїй роботі і в науковій діяльності, людину, яка буде до 50 років всебічно розвиненою, людину, яка буде розуміти своє місце в цьому житті, для чого вона тут та яке її призначення.

Яна Толок, студентка 43 групи спеціальності «Середня освіта (Образотворче мистецтво)» ННІ педагогіки, науковий керівник – кандидат філософських наук Олена Андросович, тема дослідження «Світоглядно-ціннісні переконання та міфопоетика митця (на прикладі візуальної інтерпретації творів Лесі Українки)», переможниця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Філософія» - III місце. Захист відбувся у Житомирському державному університеті імені Івана Франка.

1. Бажання займатися наукою зародилися ще в школі. Були певні предмети, які подобались, і було цікаво їх самостійно досліджувати, дізнатися щось нове.

2. Мені подобається творчість Лесі Українки. Взагалі, вона мені близька душевно, її твори, вірші, поезія. Вона дуже надихає, коли я вкотре перечитую її твори, тому мені було цікаво досліджувати її творчість та міфопоетику. Мене цікавить міфопоетика, українська міфологія. Це цікава тема, бо українська міфологія є потужним джерелом для сьогодення, є нашою історією. Я вважаю, її не можна забувати. Тому я обрала цю тему, щоб знову нагадати в своєму дослідженні про важливість творчості Лесі Українки для українського народу.

3. Це був свідомий вибір. До мене звернулась Олена Поліщук і запропонувала, щоб Олена Андросович була моїм науковим керівником. Я погодилась.

4. Захист моєї роботи був схожий з тим, коли ти стоїш на сцені і читаєш якийсь вірш або просто виступаєш. Ти демонструєш свої знання, але маєш їх так показати, щоб по завершенню виступу всі бурхливо аплодували.

5. Так, звичайно, пов'язую. Я самостійно досліджую різні теми. Мене цікавить естетика, образотворче мистецтво, багато різних галузей науки. Найбільше цікавить перетин мистецтва і науки.

6. В майбутньому бачу себе розвиненою, самостійною, незалежною людиною, яка досягла і досягає певних висот, яка реалізувалася в суспільстві, яка є комунікабельною, яка може знайти вихід із складної ситуації. В майбутньому я хочу бути людиною, з якою можна поговорити на будь-яку тему.

**Андрій Близнюк,
Наталія Ніколайчук**

Хороший старт для ННІ філології та журналістики

«Специфіка комунікативних впливів у соціокультурному просторі», – таку назву мала науково-практична студентська конференція, яка відбулася 22 квітня. На конференції студенти презентували свої наукові роботи. Організатором була кафедра журналістики та дидактичної філології. Конференція розпочалася із вітального слова завідувача кафедри Валерія Башманівського.

На конференції Валерій Башманівський представив переможців, які здобули призові місця на Всеукраїнських конкурсах студентських наукових робіт: Світлана Кратюк, Олександра Голько та Яна Солок.

Першою виступила Світлана Кратюк із доповіддю «Формування мовної особистості учня в процесі навчання української мови з використанням довідкових медіаресурсів (10-11 класи)», науковим керівником була доктор педагогічних наук, професор Оксана Кучерук. Дослідження є досить актуальним та цікавим, адже, на сьогодні, у період, коли технології набули обертів у розвитку, важливо, щоб учні розвивали у собі інформаційну грамотність та уміли користуватися електронними медіаресурсами, які призначенні для навчання.

Наступною виступила Олександра Голько з доповіддю «2D анімація як компонент сучасної реклами в Україні», науковим керівником був завідувач кафедри, доцент, кандидат філологічних наук Валерій Башманівський. Робота була надзвичайно цікава, адже на сьогодні реклама – один із засобів комунікації між рекламодавцем та споживачем. Олександра Голько вивчила та дослідила використання 2D анімації у рекламах та продемонструвала їх у самостійно підготовлених рекламних відеороликах про ЖДУ ім. І. Франка.

Інна Жур ознайомила присутніх зі «Висвітленням реалій сучасного села у періодиці Звягельщини», науковим керівником дослідження була доцент, кандидат філософських наук Олена Андросович.

Вероніка Станчик виступила із доповіддю «Залежність кількості видань Житомирщини від ступеня свободи преси», науковим керівником був професор кафедри, доктор філологічних наук Зіновій Партико.

Представлені напрацювання свідчать про те, що кафедри ННІ філології та журналістики активно працюють та репрезентують цікаві роботи на всеукраїнському рівні, здобуваючи призові місця. «Бачимо роботу – бачимо рух», – сказав Валерій Башманівський.

Альбіна Степанюк

Татуювання в тренді

Безперечно, студенти нашого університету дуже яскраві та творчі особистості. Багато хто проявляє креатив у своїй зовнішності. За допомогою татуювань молодь демонструє своє «Я», заявляє про себе та кидає виклик суспільству. Кожне тату – це історія. От і ми вирішили поцікавитися, яка історія у наших татуюваних студентів, запропонувавши відповісти на ряд питань:

1. В якому віці Ви зробили перше тату та як на нього наважилися?

2. На якій частині тіла знаходиться тату та що на ньому зображено?

3. Яке значення для Вас має цей малюнок?

4. Чи не боляче було наносити татуювання та як довго тривала процедура?

5. Задоволені своїм татуюванням? Чи справдилися Ваші очікування?

Ковальова Тетяна

1. Перше тату зробила в 20 років. Чесно кажучи, давно хотіла собі татуювання, ще з 10 класу, однак боялась болі від процесу. Пару місяців тому знайшла розіграш в інстаграмі на безкоштовне тату, вирішила взяти участь. Перемогла. Так ось, за щасливим випадком долі я здійснила свою мрію.

2. Тату маю на руці, зображена квітка піона.

3. Для мене татуювання у вигляді піона символізує радість, розквіт сил та внутрішню гармонію. В якійсь мірі надає впевненість у собі.

4. Процедура тривала дві години та було зовсім

не боляче, відчувалося лише поколювання. Я очікувала гіршого.

5. Звісно, я задоволена своїм татуюванням, адже це була моя маленька мрія. Та і ескізом я задоволена, і роботою майстра теж.

Ковальова Юлія

1. Я дуже довго мріяла про тату. Перше з'явилося у 18 років. 2. На ключиці знаходиться напис «I believe in myself» та троянда, на нозі – квіти, на руці – рибки.

3. «I believe in myself» - я вірю в себе. Троянда символізує чисте кохання, красу та пристрасть. Рибки - здоров'я, щастя, достаток і мудрість.

4. Мені не було боляче. Напис бився приблизно 30 хвилин. Квіти – приблизно три години. Рибки – чотири години.

5. Дуже задоволена! Так, очікування справдилися!

Герус Надія

1. Перше своє тату я зробила якраз на своє 20-те день народження. Планувала зробити його роки так чотири тому, але наважилася лише в 20.

2. Моє тату знаходиться на внутрішній частині згину руки та на ньому зображено слова «hope world».

3. Hope world, це однойменний мікстейп корейсько-го виконавця Джей Хоупа. Мені дуже подобається його творчість та закладений сенс самої музики, яку він пише. Вона яскрава, різна, драйвова, мотивуюча, місцями буває спокійна. Крім того, слово Норе в перекладі з англійської означає моє ім'я!

4. Ні, зовсім не боляче, хоча я думала, що буде навпаки. Весь процес тривав близько години.

5. Звісно задоволена. Всі очікування справдилися!

Люльченко Олександра

1. Перше татуювання з'явилося на моєму тілі в день мого повноліття. Мріяла досить давно, але батьки не дозволяли.

2. Всі татуювання розміщені на руках. Змія, лисиця, трикутник та квіти.

3. Це доволі особисте.

4. З приводу болі – це залежить від кожної людини. Мені було зовсім не боляче. Процедура тривала дві години.

5. Так, я задоволена, але хотілося б щось додати або змінити. Краще просити майстра, щоб придумав ескіз і декілька разів, на всякий випадок, приміряв його на ту частину тіла, де б Ви хотіли його бачити у себе, аби татуювання виглядало бездоганно.

Богайчук Максим

1. Перше тату було у 18 років.

2. Чесно кажучи, довго не думав над татуюванням. Побачив ескіз і на наступний день записався в тату-салон на сеанс. На руці олень, а на нозі фенікс і гори.

3. Якоюсь мірою для мене це було загартуванням на той період, який відбувався у моєму житті. Друге тату було зроблене, коли кардинально почав змінюватися мій світогляд.

4. Біль при набиванні була однозначно, але все залежало від частини тіла, на якій її робили. Кожне тату робилося близько двох годин.

5. Однозначно, дуже задоволений і не шкодую, що це зробив.

У ході опитування ми дослідили, що молодь цікавиться культурою татуювання. Кожен у свої тату вкладає особливий сенс. Ми нікого не закликаємо і не відмовляємо від татуювань. Це справа кожного, вирішувати Вам. Проте завжди думайте своєю головою і не ставайте жертвами трендів.

Анна-Марія Рудзiк

ПРЕС-ЦЕНТРИ СБУ ФОРМУЮТЬ ІМІДЖ СЛУЖБИ

Служба безпеки України як державний орган виконує суспільні та державні завдання щодо забезпечення особистої безпеки громадян, підтримки у реалізації їх прав та інтересів, а також глобальних інтересів держави та соціуму в економічному плані, політичному, інформаційному, а також соціальному. СБУ також запобігає, виявляє, припиняє та розкриває злочини проти миру та безпеки людства, терористичну та корупційну діяльність, організовану злочинність та інші незаконні дії, що загрожують життєво-важливим інтересам країни. Окрім цього, особливе місце займає боротьба з кібер-тероризмом, який спрямований на підлив державності, засад суверенітету, знецінення патріотизму та національної гордості.

Спецоперації, які проводить СБУ, мають інший рівень складності та важливості у порівнянні з іншими правоохоронними органами. Висвітлення діяльності СБ України прес-центрами здійснюється на найкращому рівні. Оперативність, точність, достовірність та професіоналізм службовців – основні показники якості роботи всієї структури. Інформування дій прес-службами структури щодо проведених заходів проти порушень безпеки громадян викликає у суспільстві позитивний імпульс, адже СБУ виступає одним із головних гарантів безпеки та цілісності суверенітету України.

Нещодавно, 22 квітня, СБ України у Житомирській області провела спецоперацію, у ході якої було виявлено та затримано агента ворожої спецслужби, який збирав розвіддані про військові частини Житомирського регіону. Успішне завершення операції свідчить про високий рівень підготовки та майстерність у працівників структури. Тому, за допомогою усіх можливих сучасних каналів розповсюдження інформації, прес-центри СБУ повинні завжди та своєчасно інформувати населення, задля збереження спокою та впевненості у своїй свободі кожного громадянина України.

Назарій Власюк

Шлях студентського радіо в ЖДУ

Студентський інформаційний центр, в який входило студентське радіо та загальноуніверситетська газета, був заснований ще у 2002 році. Ініціаторами створення була група студентів, які звернулися з подібною ініціативою до ректора університету та отримали підтримку.

Колектив студентів, які створювали студентське радіо, одразу проголосили такі принципи: існування заради студентів; створювати пізнавальний та розважальний контент; використовувати неагресивну, без брутальних висловів музику.

Поступово склалося жанрове розмаїття радіопрограм: тематичні передачі: «Гість у студії», «Мандри», «Спорт», «Новинки музики»; звернення адміністрації університету; редакторські 5-ти хвилинки; акції; соціальна реклама.

У вирішенні фінансових чи господарських питань – покращення матеріальної бази, закупівля техніки, ремонт проводової мережі – адміністрація університету завжди йшла на зустріч та допомагала. Прохання розглядалися, технічна сторона, по можливості, покращувалась.

На сьогодні, студентське радіо готує щоденні ефіри (з понеділка по п'ятницю включно), які відбуваються на перервах. Жанрове розмаїття багатогранне та не обмежує у креативності колектив студентського радіо. Всі студенти, які виявили бажання, можуть спробувати себе в ролі радіоведучого чи гостя студії. Для підготовки програм та забезпечення ефіру використовуються якісна та сучасна техніка.

Студентське радіо: потреба чи забаганка?

Студентське радіо ставило перед собою завдання презентувати найцікавіші сторінки життя вишу, несучи в молодіжний загальнотацький оптимізм, загострене відчуття справедливості, прагнення позитивних змін, свою специфічну медіакультуру. Гостре студентське слово мало надзвичайний вплив на формування особистості, виконуючи такі функції як інформаційну, патріотичну, соціокультурну, естетичну, психологічну, мистецьку та ін. Студентські радіопрограми різних висхів доволі схожі між собою, оскільки ставлять перед собою мету інформувати слухача стосовно подій університету, а саме: навчання, спорту, можливості поєднання навчання та праці.

Відмінністю студентських програм завжди була і є насиченість якісною музикою. І сьогодні студентські радіовипуски містять велику кількість різноманітного музичного матеріалу, поради, як правильно організувати підготовку до занять, саморозвитку, дозволять. Редакторська група студентського радіо прагне зробити кожен радіовипуск цікавим і змістовним, адже студенти чекають цікавих повідомлень, в тому числі соціально значущої інформації зі сфери політики, економіки, культури

в супроводі музики, яка є популярною серед молодіжної аудиторії.

Підводні камені чи легкість: як стати радіоведучим?

Завдання ведучого – не бути нудним в ефірі, говорити правду, говорити про важливі речі, оскільки радіо є другим, який покращує настрій, супроводжує під час перерви, є співбесідником і порадиником, який може підкинути ідею.

Студенти теоретично знають, хто є в радіорубці, але яким чином відбувається дійство, навряд чи можуть собі уявити.

Радіоведучий – це інтелект, креатив та швидкий розум. Адже студентська програма включає репортаж, звіт, радіокоментар, радіоінтерв'ю, що потребує знань в різних жанрах та темах.

Окрім того, під час запису з ладу може вийти техніка, гість може розгубитись і тоді медіазнавцю немає часу на «розкачку», необхідно рятувати ситуацію.

Бути радіоведучим не так просто, але цікаво та корисно.

Переваги університетського медіа

Перевагами радіо в університеті є унікальні авторські програми, що розвивають логіку та креативність студентів. Окрім того, студентам надається можливість організувати самостійну роботу при формуванні навичок і вмінь усного мовлення. Вони отримують знання, додаткову інформацію та розвивають ерудицію.

Також вони отримують настанови під час роботи зі звукозаписом, що дозволить швидко адаптуватися до будь-якого завдання. Під час роботи у студентів широко представлена не тільки зорова, але й слухова наявність та зорово-слухова наявність одночасно.

Плюси університетського медіа має і адміністрація, адже, використовуючи радіоапаратуру, можна звертатись до колективу, використовувати техніку у екстрених ситуаціях.

Студентське радіо – застій чи розвиток?

Формат студентського радіо пережив часи злетів та падіння, проте успішно існує донині. Отже, труднощі та виклики часу, які постають перед університетськими радіо, є лише циклічними кризами, які притаманні будь-якому медіа. За час свого існування студентські радіостанції еволюціонували з навчально-розважальних проєктів окремих навчальних закладів в повноцінний вид ЗМІ, зі своєю специфікою, аудиторією та традицією творення.

Студентське радіо сьогодні переживає період оновлення, оскільки рівень технічного втілення радіопрограм має кращі можливості, ніж це було навіть кілька років тому, крім того, творча група створює цікаві програми, які можуть зацікавити не лише студентський загаль, а й ширшу аудиторію.

Ксенія Миколайчук